

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
SZÉCHENYI-UTCZA 46. — WAGNER ÉS SZELÉNYI NYOMDA.
A LAP MEGJELEN MINDEN SZERDÁN ÉS SZOMBATON.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
RUTTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Egész évre 5 frt. Félévre 2-50 frt. Negyedévre 1-25 frt.
Egyes szám ára 7 kr.

Újabb becsapás.

Isten látja lelkünket, de mi őszintén megvalljuk, pillanatig sem hittük s most sem hiszszük, hogy míg a Bánffy-Tiszaklik politikai s parlamentáris életünkre csak némileg is irányzó befolyást gyakorolhat, békés és biztos kibontakozás, becsületes és hazafias szellemű kormányzat lehetséges legyen az országban... Meggyőződésünk, hogy a parlament rendes működésének biztosítására mostnapokon át folyt s már a miniszterelnöknek írásba foglalva is átadott „békétárgyalások“-nak sikeres eredményére nincs kilátás. Mert Bánffy — mint rendesen — most is csak „becsapási“ célzattal tárgyal. A korona megparancsolta neki a tárgyalást, hát tárgyal, de nem azért, hogy a békét valóban létesítse, hisz ez neki állásába kerülne, — hanem hogy konstatálhassa a korona előtt az ellenzék „makacságát“ s kieszakozhassa onnét a törvénytelen és erőszakoskodó kormányzat folytatására a fölhatalmazást.

Hisz ha őszintén és becsületes módon óhajtana az ország életkérdését képező belbékét, nem vállalkozhatott volna a bécsi föltételek közvetítésére, a melyek abban csucosodnak ki, hogy a külön vámterületet *semmi áron és módon, sem tényleg, sem elvben nem koncedálhatják*. Még akkor sem, ha Ausztriában nem lesz alkotmányos kormányzat, hanem rendeleti uton, illetőleg a 14-ik császárpáragrafus alapján oktroyálják rá az ottani népekre a kiegyezést.

A bécsi utasítás szerint pedig ez a békekötés elengedhetetlen föltétele. Ebben pedig az ellenzék, mely Magyarország törvénybe iktatott, szentesített jogának elsikkasztása ellen vette föl a harcot, bele nem mehet; de nem mehetne bele a kormánypárt sem, ha élne benne egy szikrányi törvénytisztelet, de nem mehetne bele maga Bánffy báró sem, ha a saját ünnepélyesen adott szavát csak valamennyire is honorálni akarná.

Nos, tisztelt urak, ott a tuloldalón, kit terhel hát a felelősség azért, hogy a békétárgyalások ilyen *lehetetlen* föltétel mellett indultak meg, a melyek előre megfosztották azokat minden komolyságtól, mert eredményt tőlük az alkudozó felek egyike sem várhat józanul? Senki mást, mint Bánffy minisz-

terelnököt! Mert tegyük föl, hogy igenis a korona szabta meg a kiegyezésre vonatkozó föntebbi föltételt, a mely szerint *külön vámterület sem tényleg, sem elvben nem koncedálható* és a közösség fentartandó még az esetben is, ha azt Ausztria parlamenti uton nem fogadja el. Nos, ha ez így is van, akkor minden magyar államférfiúnak legszentebb s hazafiúi kötelessége lett volna fölvilágosítani a koronát, hogy ez a kívánság *törvénybe ütközik*, mert a külön vámterületet, alkotmányos megegyezés hiányában, szentesített és *királyi esküvel megerősített törvény biztosítja Magyarországnak*, ha tehát ehhez a követeléshez tovább is ragaszkodik a korona: ő, mint alkotmányos, magyar miniszterelnök, *nem vállalkozhatik* a szentesített törvény megszegésére s *okvetlen be kellett volna adni lemondását*.

Ámde Bánffyra nem alkalmazható az a mérték, a melyet az ország jogai és érdekei által megszabott kötelességek egy magyar *becsületes* és önértetes államférfiura alkalmazni parancsolnak. Ez a hitvány ember az ország legfőbb méltóságát nem tudása, intelligenciája vagy valamelyes érdeme, hanem azon a czimen bitorolja, hogy *alávaló nemzetellenes udvaronc-szolgálatokra vállalkozott s kész minden udvari parancsot a saját nemzete ellen végrehajtani*.

Már pedig az udvarnak fenti föltétele mellett a parlamenti béke *semmi szín alatt* helyreállítható nem leszen, mert hisz — s ezt kérjük pillanatig sem feledni — az egész parlamenti harcnak kiinduló pontja épen az volt, hogy a vámközösség *csak* Ausztria *alkotmányos* képviselőjének hozzájárulásával tartható fenn s így erkölcsi képtelenséget kívánnak az ellenzékétől, a mikor azt várják, hogy *épen annak békés keresztülvitelére adjon biztosítékot, a minek minden áron való megakadályozása végett élet-halál harcra szövetkezett*.

Az ellenzék álláspontja egyedül a törvényes, a becsületes és hazafias, csak ez áll a Deák Ferencz által kimondhatatlanul fontos érdekből megteremtett alapon s ebből kifolyólag a közös vámterületet bármiféle formában sem engedheti véglegesített az osztrák Reichsrath hozzájárulása nélkül. Ideiglenes meghosszabbítást azonban *nem*

ellenez, bár arra sincs az ország az 1898. I. t. cz. értelmében kötelezve. Keresztül bocsájtja az indennitást, költségvetést, katonai javaslatokat stb. — s mindezekért ellenértékül csupán a *szentesített törvények becsületes megtartását s a választások tisztaságát követeli*.

Azt mondják, hogy kompromisszum nem sikerülte esetén *föloszlatják az országgyűlést* s új választásokat rendelnek el. Nos, hát rajta! A kérdés, melyre az országnak válaszolnia kellend, tisztázva van: elfogadja-e a kormány álláspontját, mely a pártmonopólium biztosítása kedvéért kész feláldozni az országnak világos, törvényben biztosított jogát s földadni a gazdasági önállóságának még a királyi esküvel szentesített elvét is; vagy igazat ad az ellenzéknek, a mely ragaszkodik a törvényhez s kívánja annak érvényesülését még akkor is, mikor az az ország jogait biztosítja s ennek fejében nem kíván mást, mint azt, hogy érjen már egyszer véget a parlamentáris meghamisítása s a nemzet akarata tiszta választások által érvényesülhessen...

A választás nem nehéz. Fojtogathatja a hatalmat hazájánál jobban féltő bünszövetkezet a nemzetet még oly durva kézzel, csinálhat a hazaáruló Bánffy még az 1896-ikinal is szegyeinteljesebb választásokat; azt az ellenzék, a mely most utjában áll törvénytípró terveinek keresztülvitelében, végkép kiirthatni nem fogja. Meg fóg az jelenni az új országgyűlésen is és fokozott erővel fog küzdeni az utolsó lehelletig a nemzet ősi jogainak a megmentéséért az alkotmányt romboló, törvénytípró rendszer s annak önző, szolgálalkú támogatói ellen.

Esküdtek összeírása. Az 1900-ik évre szóló esküdtek névjegyzékének összeállítását már megkezdte az e czélra kiküldött bizottság, melynek tagjai *Soltész* Nagy Kálmán polgármester elnökle mellett *Kaffka* Ignác, *Wächtler* Vilmos, *Ujházi* Kálmán és dr. *Frankfurter* Sándor. Az esküdtképességgel bíró polgároknak most kézbesítik az összeírt lapot, melyet *e hó 20-ig kitöltve a városháza nagy tanácstermében a küldöttségnek kell átadni*. Az 1897. évi XXXIII. t. cikk 4. §-a értelmében esküdtképességgel bír a város területén lakó minden férfi, a ki magyar honos, a folyó esztendőben legalább 26-ik életévét betölti, a magyar nyelvet érti, azon írni és olvasni tud és évenként legalább 20 korona egyenes állami adót fizet: a menyiben pedig időleges adómentességet élvez. — husz korona egyenes állami adójának megfelelő értékű vagyonnal bír; vagy az

adózásra való tekintet nélkül; köztisztviselő, lelkész, a magyar tud. akadémia tagja, tudor: okleveles tanár mérnök, építész, hajóskapitány, gazdász, gyógyszerész, vegyész, erdész, bányász, tanító, sebész, állatorvos, továbbá az, a ki a felsőbb művészeti, vagy más felsőbb szakiskolát elvégezte, végül a ki a középiskolai záróvizsgát letette.

Ezópusi mesék.

Irta: *Dr. Markó László.*

Dr. *Markó László*, a miskolci orvosi kar egyik kitünősége, arról ismeretes, hogy — eltekintve a politikától — minden szép és nemes eszme iránt lelkesedni tud. A közélet terén kifejtett működését és szereplését ismerve, mindenkör arról győződtem meg, hogy a humánus és kulturális célok megvalósítása iránti vágy az ő lelkében rendkívül mély gyökereket vert, ez mozgatója és irányítja tevékenységének erősebb rugóit. Azt is tapasztaltam, hogy a természet és művészet szépségei iránt nagyon finom érzékkel áldotta meg a gondviselés. S a midőn ezekben a nemes munkakörökben tevékenységét kifejtette, nagyon sokszor ideális szempontokra helyezkedett. Éppen azért mindig csodálkoztam a fölött, hogy olyan ideális lelkülettel, mint a milyennel ő bir, hogyan lehet valaki a kormánypárton?

Még egy szép jellemvonása van dr. *Markó László*nak, az, hogy a mibe bele fog, azon aztán egész lelkével rajta csügg. Ilyen lelkesedéssel és nemes ámbícióval írta meg az „*Ezópusi mesék*”-et is. A könyvnek minden során, minden betűjén meglátszik, hogy egész lelkét lehelte abba.

Dr. *Markó László* nem azért vette kezébe az írói tollat, hogy az ő neve alatt egy mű jelenjék meg a könyvpiacon; hanem azért vette a kezébe az írói tollat, mert arra egy benső sugallat, tárgyának rendkívüli szeretete, egy megmagyarázhatatlan lelkesedés ösztönözte.

A mikor a szerző *Ezópus*nak egyik-másik meséit egyik helyi lapban közlésre bocsátotta, akadtak olyanok is, a kik kigunyolták érte, hogy: „ime, a kitűnő orvos meseirővé lett!” Csodálatos felfogás! Mintha bizony szegényére válna egy tudós orvosnak az, ha a tudomány egyik elhanyagolt ágát műveli.

Most, midőn a könyv megjelent, minden elfogulatlan ember belátja, hogy dr. *Markó László* valóban üdvös munkát végzett. — Olyan értékes művel gazdagította a tudományos irodalmat, melyre minden művelt embernek szüksége van. Hiába kérkedünk. Nagyon sokan vannak tanult, művelt emberek, a kik *Ezópus*nak örökszép meséit mind nem ismerik. Dr. *Markó László* 150 ezópus mesét írt meg csinos versekben, melyeket bárki is élvezettel olvashat és használhat az élet számtalan körülményei között. A könyvnek egyik kimagasló része „*Ezópus életrajza*” és az „*Ezópusi irodalom*” ismertetése, a melyet bizony csak azok a professzorok tudnak a kik ezzel a tárggyal szakszerűen foglalkoznak.

Nagyon helyesen tette a szerző, hogy az egyes mesék után úgynevezett „tanulmányok”-at nem írt. Igazsága van abban, hogy a mesének épügy, mint az adomának vagy egy jó élcznek, a maga közvetlenségével kell hatnia. A figyelmes olvasó maga vonja le abból a tanulmányt. Vegyük p. o. a mesék közül a következőt:

Az oroszlán, a szunyog és a pók.

*A bóbiskoló arszlánal
Incelkedik a szunyog,
A fülébe ezt zümmögi:
„Náladnál többet tudok!
Karmaiddal marczangolsz te,
Fogaiddal meg harapsz,
Akár egy asszony! de velem
Nem birsz, mert tölem kikapsz!”*

*Elhesseli az oroszlán
Megvető mosolyával;
S berepül orr-likába
Bátorság, erő, ügyesség,
Hasztalan mind! Könyje foly,
Csakis önmagát pofozza,
Védve szurkál a tipoly.*

*Az elgyötört, meggyalázott
Allatnak feje fölött
Győztesen zeng jóllakottan,
Az orrából kiszökött.
De neki röptül egyenest
Egy nagy pók halójának;
Belé akad és telakad:
Vége boldogságának!*

*Minél jobban vergődik ott,
Annál bonyolódottabb;
A henczegő király-gyöző
Már csak egy befogott rab.
Oroszlán-vert szipolyoz most
A pók szunyog testéből:
S a vonagló tipoly így nyög:
„Tanuljatok leczkemből!”*

Ebből a meséből micsoda tanulmányt vonhatunk le? Tegyük föl, hogy az oroszlán Magyarország, a szunyog *Bánffy Dezső*, a pók pedig a bécsi körök. Az egyik tanulság az, hogy az oroszlán ne szunyadozzon, mert az orrába repül a hitvány szunyog, a mely bosszantja és szipolyozza a véret, s mindaddig, míg jól nem lakik, ki nem üzheti onnan. A másik tanulság az, hogy az erőnél és a bátorságnál néha többet ér a furfanguk ügyesen font hálója, mert azzal megfogják a szunyogot. Ha hitvány szunyogok nem akadnának: vajjon szipolyozhatna-e a pók oroszlánért? . . . Jó lenne, ha a *Bánffy* után következők tanulnának ebből a leczkéből, ha megtanulnák, hogy: „*Magyar! Ne bántsd a magyart!*” —t.

UJDONSÁGOK.

Mulatságok naptára.

Jannár 18-án: Tiszti estély a Koronán.

„ *21-én:* A miskolci zenecszenatorium tánczezal egybekötött hangversenye saját helyiségében.

„ *28-án:* Könyvnyomdászok bálja a Seper szállóban.

Február 1-én: Tiszti estély a Koronán.

„ „ A vasuti dalkör dal- és táncze-estélye a Seper szállóban.

„ *2-án:* A miskolci borbély-fodrászok és borbély-fodrász ifjak táncze-estélye a Koronán.

„ *11-én:* A róm. kath. nőegylet bálja a Korona szállóban.

„ *12-én:* A miskolci mezőgazdák tombolával egybekötött táncze-estélye a Koronán.

„ *14-én:* Tiszti estély a Koronán.

TÁRCZA.

Egy valóper.

— A „Szabadság” eredeti tárczája. —

Irta: *Dévényi Miklós.*

Forró augusztusi délután volt; egyedül voltam az irodában. Ügyvédem valahol a budai hegyek között nyaralt. Meleg lévén, de meg az alapos beebédelés után felkeltett unalom egyaránt közreszolgáltak abban, hogy leheveredjem ügyvédemnek még garçon korából származó peluche diványára s szivarra gyujtva, el-elgondolkozzam egyen-ináson. Azt pedig tetszenek tudni, miről álmodozhat, gondolkozhat, képzelődhet egy jóllakott, szivart füstölő jogász, épen ezért nem is untatom önöket ezzel . . .

Jó darab idő telt el, a nap épen az ablakba vágott, leeresztettem tehát a rolettet s visszatértem szundikálni.

Egyszerre kopogtattak.

— „Szabad! Tessék!” — válaszoltam felriadva és kissé rendbe hoztam magamat.

Belépett egy szép, fiatal asszonyka, amolyan gyerekasszony. Megvallom, nem tudtam elképzelni, mit kereshet az az ártatlan természet olyan komoly helyen, hol vagy egy

igazságát kereső ügyes-bajos ember kopogtat be azzal, hogy tudja ki neki a teins fiskarius ur a jussát, vagy olyan gyenge önmegtartóztatásu nagyvárosi uriember keres vizsgáztatást, ki nagy buzgalmában a becsület és gazság kettős ösvényén haladva, épen az utóbbira tévedt. Mert hát a kettő rokon s vannak emberek, kik a kettőt olybá tekintik, mint a fenségest és nevetségest, melyekről pedig tudva van, hogy azokat egymástól csak egy lépés választja el! De hát egy ilyen asszonyka! Csak nem a cselédje lopta meg! vagy talán a mosónő nem hozta haza kellő időre a fehérneműket s azért haragudott volna meg s jön panaszra!?

De már meg is szólal; félre tehát az okoskodással!

— Itthon van, kérem, a doktor ur?

— Nincs, nagysád! — felelém.

— Pedig egy nagyon fontos ügyben szerettem volna vele tanácskozni; hazajön még ma?!

— Nagyon sajnálom, de ki kell jelentenem, hogy ügyvédem nem csak ma nem lesz itthon, de egyáltalában nem jön mostanában haza, minthogy nyaralni van. De ha megengedi nagysád, mint ügyvédemnek

megbízottja és helyettese, készséggel szolgálátjára állok! . . . Szabad tudakozódnom az ügy felől?!

— Nem . . . nem . . . discret dolog. Tudja . . . na igen . . . magával a doktor urral óhajtottam volna beszélni! . . . Alászolgája, magamat ajánlom! majd feljövök máskor!

— Bocsánat, nagysád, hogy tartóztatom; szabad kérdeznem b. nevé?!

(Ily módon, a név után gondoltam némi tájékozottságot szerezni.)

— Sulyi Dezsóné, akarom mondani Gerő Juliska vagyok.

— Örülök a szerencsének, az én nevem pedig . . . — s itt bemutatam magam — ha nem veszi rossz néven, felajánlanám, méltóztassék helyet foglalni, mert ha jól látom, kissé fel van indulva!

Igaza van; köszönöm, elfogadom ajánlatát! — és ezzel helyet foglalt.

Ah! tehát még se kell majd egész délután unatkoznom — gondoltam magamban — s hozzá ha még elbeszéli panaszát, majd el látom jó tanácsokkal és . . .

De épen szólni kezd.

— **Egy tanító jubileuma.** Göde Ferencz, a saji kazinczi ev. ref. egyháznak kitűnő, mindenek által méltán tisztelt s szeretett tanítója, a napokban ülte meg bizalmas baráti körben s övével együtt tanítókodásának 25-ik évfordulóját. Hü volt mindig a rábizottakban, az elsők között foglalt helyet érdemben s így méltán szíhat róla a megemlékezés.

— **Hymen.** Rosner Soma munkácsi fakeskedő eljegyezte Glück Szeréna kisasszonyt, Glück Henrik borkereskedő kedves és szeretetreméltó leányát.

— **Kegyes alapítványok.** Özv. Bornemisza Józsefné Csider Julia urnő, mezőkeresztési lakos január hó 5-én két alapítványt tett a sárospataki főiskolában. Az erre vonatkozó levelet veje, Huszty Béla borsod-mezőkeresztési birtokos írta a főiskola közigazgatójához, Radácsi Györgyhöz. A követésre méltó példát tartalmazó levelet méltó egész terjedelmében közölni, a mint következik:

„Nagytisztelőtű ur!

Kedves anyósom — özv. Bornemisza Józsefné szül. Csider Julia — megbizott, hogy a csatolt 400 frt, azaz négyszáz frtot a nagytiszteletű urhoz azon szives kérése kapcsán küldjem el: méltóztassék azt a sárospataki ev. ref. főiskola részére, boldogult férje és fivére nevére, alábbi értelemben tett alapítványként elfogadni s kezelés végett az illetékes helyre juttatni. I. **Kovács Bornemisza József volt alsó-borsodi esperes alapítványa:** 200 frt. Évi kamatja kizárólag egy alsó borsodi ev. ref. vallásu — szegényebb sorsu lelkész — szorgalmas, jó erkölcsű gyermekének adható ki. A mely esztendőben ily kívánalomnak megfelelő tanuló nincs, ezen év kamatja tőkésítendő, ugy, hogy az újból való kiadhatás esetén a megnövekedett tőke évi kamatja szolgáljon ösztöndíjjal: — II. **Csider Károly volt gömöri segédgondnok alapítványa:** 200 frt. Évi kamatja kizárólag egy gömöri ev. ref. vallásu szegényebb sorsu lelkész — szorgalmas, jó erkölcsű gyermekének adható ki. (Előbbi feltételek.) — Az alapítványt tett özvegyet, ki feledhetetlen halottait úgy véli igazán belsőleg gyászolni, ha egy életen megnyilatkozott szellemök nyomán tesz. — az vezet, hogy egy részről kedvesei emlékét azon falak között örökösítse meg, hol lelkökbe életelezljök hiven teljesített vágya ojtatt,

mely az ev. ref. egyház boldogságát, szép fejlődését akarta, — másrészt, hogy a boldogultakkal egyenlő papi származásu derék ifjaknak jó akaratu igyekezeténél némi tekintetben anyagi segély s biztató ösztön nyujtassék oly fejlődéshez, mi őket a haza és protestantizmus számottevő tagjaivá növelje . . .

E nemes tény által az alapító a háromszázados főiskola jóltevő díszes sorozatába lépett.

— **Gazdasági előadások.** A Borsodmegyei Gazdasági Egyesület e héten a következő községekben fog népies gazdasági előadásokat tartani. 1. **Sajó-Ecsegen** január hó 20-án pénteken: az „Állattenyésztés”-ről **Kobza** Sándor kerületi állattenyésztési felügyelő és a „Szőlő kitelepítéséről” **Klaisz** Gyula kerületi szőlő és borászati felügyelő. 2. **Mező-Kövesden**, január hó 21-én, szombaton: „Az állattenyésztésről” **Kobza** Sándor és „Hogyan rendezze be a kisgazda gazdaságát?” **Gerlóczy** Géza m. kir. gazd. tanintézeti tanár tartanak népies felolvasásokat.

— **Kékasszony-bál.** Már előző számunkban jeleztük, hogy a **miskolci róm. kath. nőegylet** február hó 11-én, a Korona szálló dísztermében „kékasszony-bált” rendez. A nőegylet érdemes elnöknője: dr. **Tarnay** Gyuláné és **Bulyovszky** Gusztáv, a bálbizottság elnöke, nagy buzgalmat fejtenek ki a siker érdekében. Kétségtelen, hogy ez lesz a farsangi idény eseménye és legfényesebb bálja. A bálon katoná és cigányzene játszik.

— **A miskolci zeneakadémia** szombaton, január 21-én táncszal egybekötött hangversenyt tart a következő műsorról: 1. „**Don Juan**,” operaszízet. Előadják hegedűn: Weisz Irma k. a., Domán Arthur, Terhes Lajos és Bodolay István; zongorán kíséri az igazgató. — 2. „**Contrabass soló**,” Klima M.-tól. Előadja nagybőgön: Hradil Rezső, zongorán az igazgató. — 3. „**Magyar népdalok**.” Előadja cimbalmon: Dániel Aranka k. a. — 4. „**Der Wanderer**,” Schuberttől. Énekl: Fodor Mariska k. a., zongorán kíséri az igazgató. — 5. „**Fogoly lengyel**,” Csengeitől. Szavalja: Gedeon Boróka k. a. — 6. a) „**Waldgebirg**,” Idylle Ziehrertől. b) „**Verlangen**,” Umlauf-tól. Előadják két cztérán: Beszeda Anna k. a. és Vörös Géza tanár. — 7. „**Finn zene**,” Paciuától. Előadja a conservatoriumi vegyeskar. — 8.

„**Conzert Mazurka**,” Előadja zongorán: Knoblauch Margit k. a. — 9. „**Büfelejtés**,” Nagy ábránd. Cztérán előadja: Vörös Géza. — 10. „**Grande Fantasia**,” Mártha operából. Előadja zongorán: Bodnár Mariska k. a. — 11. „**Aria Semiramide**,” Rossinitól. Énekl: Fodor Mariska k. a., zongorán kíséri az igazgató. — 12. „**Norma et L'Elisire**,” Danclától. Előadják hegedűn: Weisz Irma k. a., Domán Arthur, Terhes Lajos és Bodolay István; zongorán kíséri az igazgató. — 13. „**Am Meer**,” — 14. „**Magyar népdalok**,” Előadja az ev. ref. főgymn. zenekar. Kezdeté pontban esi 7 órakor. Beléptidij személyenként 1 korona. Conservatoriumi növendékek felét fizetik. Jegyek előre váltathatók a zenedében és este 6 órakor a pénztárnál.

— **A miskolci mezőgazdák társas egylete** január 15-én tartotta évi rendes közgyűlését, mely a következőleg folyt le: Csorba József elnök felolvasta jelentését az egylet alapításáról és az első év eseményeiről. A jelentés főbb részei ezek: Volt az egyletnek 103 tagja; tartottak egy bált 1897-ben a könyvtár javára és egyet 1898-ban az egyleti alap javára; volt az egyletben két estély és négy felolvasás; a könyvtár áll 316 kötetből, melyből 65 kötet adomány. Másodszor átvizsgálták az évi számadást és megállapították az új költségvetést. A számadás szerint az alapítás óta bevétel volt 1812 frt 35 kr., kiadás 1361 frt 05 kr., tiszta pénztári maradvány 451 frt 30 kr. Végre a tisztikart következőleg alakították meg: Elnök: Csorba József. Igazgató: Cseh István. Pénztárnok: Izsó István. Könyvtárnok: Bojtár István. Jegyző: ifj. Sonkoly István. Igazgatósági tagok: Csorba György, Csorba István, Doma István, Fekete Tóth János, Izsó József, Kormos András, Körösi József, Lövey János, id. Sonkoly István, Sonkoly Pál, Szathmáry József, Vadnay György.

— **Medium a szerkesztőségben.** **Hipnotisateur:** Sziveskedjék megmondani, hogy mikor hozza rendbe **Szelényi** Lajos a **Szabadság** szerkesztőségi irodáját? — **Medium:** Nem a szerkesztőségi iroda berendezésétől függ a lap tartalma, hanem a szerkesztők szorgalmától. Hiába volna az irodában kényelmes diván, hintaszék és amerikai íróasztal, e berendezés azért a lapot nem emelné magasabb niveaura. A lap olvasóinak nem kell egy jól berendezett szerkesz-

— Hát tudja kérem — kezdé a beszédet az asszonyka — nagy bajom van; a . . . izé . . . de hát mért nincs itthon a doktor ur 3 és 6 óra között, mikorra pedig ki van írva, hogy hivatalos órákat tart? . . . hát tudja kérem . . . igazán . . . bizony . . . resteltem a dolgot még csak el is mondani . . . s mindennek ő, az a nyomorult az oka! . . .

— Ki az a nyomorult, nagysád, ha szabad kerdezmem, csak talán nem a . . . (mert hát mindjárt gondoltam, merről fú a szél!)

— . . . De igen, a férjem az a nyomorult . . . De csak hallgasson meg kérem, maga is be fogja látni . . . azaz, hogy . . . igazán . . . szégyellem . . . ha azt a mamám tudná! . . .

— . . . S itt már zsebkendője után nyult. Én tőlem telhetőleg vigasztaltam, hogy a ki erre meg arra, majd megtanítjuk mi azt a gézenguzt, csak ne sirjon.

— Hát tudja, kérem — folytatá kevés idő múlva az asszonyka — ugy történt, hogy nekem a köruton van a lakásom — három szoba, konyha, meg a többi — és tudja kérem 850 frtot fizetek házbért; azért mondom, hogy fizetek, mert igazán

én fizetem, akarom mondani a mamám; a férjem, az a nyomorult, mindenet más asszonyokra költi és az én szememet ki akarná egy pár forinttal szurni az akasztani való; de hát elég volt eddig; nem tűröm tovább! Még ő merte a szemembe mondani azt, még ő mert engem csuffá tenni, ő, az a világ csuffja! . . . De hát én nem tehetek róla, ő az oka mindennek, minek hanyagolt el, mért nem jött mindig idejében haza?! . . . de hát persze, az a sok Sáríka, Mariska, meg nem is tudom már, mi minden, előbbre való néki, mint a becsülete! . . . (s itt egy borzasztót sóhajtott, magával ragadott valósággal) . . . Tegnap is, kérem, mi történt?! . . . ugy éjfél felé járhatott az idő, én már javában aludtam, mikor a konyhában felhangzó zajra egyszerre csak felébredtem. Csöngeltem a szobalány után, mire bejött és elbeszélte, hogy egy idegen ur kinyitva kulcsca az előszoba ajtaját, nem tudva talán a járást, egyenesen hozzájuk nyitott be; megijedtek, sikoltozni kezdtek, azt gondolták, valami urnak öltözött rabló tört be, igaz, hogy részeg is volt. Épen a mint kifelé akar menni, jön a nagyságos ur, az én uram, az az akasztani való. Rögtön nagy lármát csapott,

galléron ragadta s kiabálva tudakozódott a neve után s mikor ezt, valamint a lakását is kitudta — abban a házban lakik épen felettünk — egyszerűen kidobta. A zajra az egész ház népe felébredt és egy egész kíváncsi tömeg verődött össze ajtónk előtt. Én is kimentem és még attól a gazember-től kérdeztem, mi az a nagy láрма. Mire, kérem szépen, az egész háznépesség előtt legyalázott; mindennek elmondott, csak jónak nem; majd kijelentve, hogy ő tőlem, ki éjjelente, míg ő távol van, idegen férfiakat fogadok, elvál, maga után becsapkodva az ajtókat, eltávozott. Hát mondja, kérem, nem borzasztó ez?!

— Másnap, mint ma reggel, azonnal telegraphiroztam a mamának, hogy üljön rögtön vasutra s jöjjön . . . Istenem, ha megtudja! . . .

— . . . De hallja csak, kérem, mi történt tovább. A szobalányom ma délben elbeszélte nekem, hogy ő tegnap, mikor nem voltam odahaza, s felettünk lakó társnőjéhez ment, elvesztette az előszoba kulcsát, de nem merte mindjárt megmondani s különben is másat akart csináltatni helyébe, — így történhetett aztán, hogy az az uri ember elázott állapotban a harmadik emelet helyett a másodikra jött s megtalálván a szobalány által a laká-

tősegi iroda, hanem egy jól szerkesztett, dus tartalmu lap. Igyekezzenek tehát a lapot szellemileg jól megtölteni és akkor az előfizetésekből majd az irodára is lehet költeni.

— **A miskolci polgári dalosegylet** szombaton, január hó 14-én tartotta táncozzal egybekötött dalestélyét a „Korona” szálló disztermében. A törekvő dalosegylet, mely napról-napra mindinkább nagyobb tért hódít magának a szombati szereplés alkalmával is, fényes tanujelét adta életrealóságának. A dalestélyen előadott énekszámokat a közönség zajos tetszéssel fogadta s méltó elismeréssel adózott **Tóth Ferencz** énektanárnak, a dalosegylet ügybuzgó, fáradhatatlan kar-nagyának. A hangverseny után táncz következett, mely csak a kora reggeli órákban ért véget. Az első négyest 62 pár tánczolta. A jelen volt hölgyek névsora:

Asszonyok: Bucsány Lajosné, Berecz Józsefné, Bagaméri Sámuelné, Bortnyik Ferenczné, Csohán Balászné, Csasztek Istvánné (Amerikából), Farkas Józsefné, Fekete Mihályné, Fajcsik Lajosné, Gaál Béláné, Gyarkó Lajosné, Hubinszky Ferenczné, Kalasz Istvánné, Kazimir Józsefné, Kazimir Istvánné, Lukács Dánielné, Nagy Károlyné, Nemes Lajosné, öz. Novák Józsefné, Roszik Sámuelné, Regula Jakabné, Sipos Lajosné, Sipos Józsefné, Szalay Gyuláné, Szabó Jánosné, Szalóky Jánosné, Tomek Mártonné, Tóth Pálné, Ujhelyi Miklósné, Zsáry Sámuelné.

Leányok: Bucsány Erzsike, Berecz Vilma, Bagaméri Mariska, Cseh Zsuzsika, Fajcsik Irma, Farkas Zsuzsika, Gombos Juliska, Góczy Erzsike, Kazimir Jolánka, Lukács Lujza, Nemes Zsuzsika, Nagy Mariska, Novák Ilonka, Regula nővérek, Sipos Erzsike, Szabó Pirokska, Szalóky Erzsike, Tóth nővérek, Tomek Etelka, Zsáry Zsuzsika.

— **Tolvaj cseléd.** Január hó 8-án **Stern** Miksáné panaszt emelt a rendőrkapitányságnál, hogy körülbelül kétszáz forint értékű ruhaneműit és szekrényéből 30 frt készpénzt elloptak. Gyauja a múlt évben nála szolgáló **Stefán** Apollónia cselédre volt, a kit f. hó 1-én elbocsátott a szolgálatból. A rendőrség négy napi utánjárás után csakugyan kézrekerítette a tolvajcselédet és sikerült az elloptt tárgyakat visszaszerezni a tulajdonosnak.

— **Az ebek összeírása.** Miskolcz város területén talált és egyes tulajdonosok által bejelentett s folyó 1899. évi adó alá eső ebek összeírásán, az összeírási kimutatások folyó évi január hó 20-tól kezdődő 3 napi közszemlére a városi számvevői hivatalba kitétetik, mely időben és az azt követő 3

nap alatt észrevételeit mindenki megteheti. Miskolcz, 1899. január 15. **A városi tanács.**

— **Az izr. ipartársulat** bálja, mely vasárnap, f. hó 15-én volt a Seper-szálló disztermében, a farsangi mulatságok egyik kiemelkedő részét képezte. A diszterem esti 8 órakor már teljes fényárban uszott s rövid idő múlva a rendezőség sorfala között megjelent a ladypatronesse: **Hercz** Jenőné urnó, a kit a terembe léptekor **Pick** Jakab, az ipartársulat elnöke üdvözölt szép beszéddel, átnyújtván egy remek kivitelű disz tánczrendet, mely egyszersmind emléktárgyat is képez a ladypatronus buzgó és odaadó fáradozásáért. melyet a bál sikere érdekében kifejtett. A remek tánczrendet **Réthy** R. diszműkészítő tervezte és készítette. Ezután kedélyes jó kedv közepette kezdetét vette a táncz, melynek csak a reggeli órák szakítottak véget.

— **Suggestio estély.** A múlt héten nagy plakátok hirdették Krause Albert suggestió estélyét, a mely vasárnap este meg is tartatott a Korona-szálló nagytermében. A kiváncsi közönség zsufozásig megtöltötte a disztermet, de — sajnos — nem élvezhetett semmit, mert hát a hypnotizateur a felkért 9 egyén közül csupán egyet tudott elaltatni, az is — mint mondják — az ő embere volt. A közönség természetesen zugalódva és csalódva távozott el az érdekesnek ígérkező estélyről.

— **A nyomdász-bál** vigalmi bizottsága tisztelettel kéri mindazokat, a kiknél még levelező-lapok vannak, sziveskedjenek azt mielőbb visszaküldeni, hogy legkésőbb vasárnapra össze lehessen hívni a rendezőséget a további teendők megbeszélése céljából. Ez pedig csak úgy volna lehetséges, ha a vigalmi bizottság birtokában volna az összes levelező-lapoknak.

— **A dalkör estélye.** A magyar kir. államvasutak miskolci műhelyének dal- és önképző köre 1899. évi február hó 1-én, a Seper-szálló disztermében saját pénztára javára zártkörű dalestélyt és tánczvigalmat rendez. A dalestélyen a dalkör három komoly és két tréfás kart fog előadni. Kezdeté este 8 órakor. Beléptidj: Személyjegy 1 frt. Családjegy 2 frt. Karzatjegy 40 kr. Jegyek a pénztárnál válthatók.

— **Végzetes költözködés.** „Minden költözködés egy leégés!” ezt tartja a köznép. És

sán elvesztett kulcsot, ilyen állapotában az-
zal az én lakásomba nyitott be. Az uram,
az a gazember pedig épen ebben a kritikus
pillanatban nyitván be, azt gondolta, hogy
az én vendégem volt s ezért — válni akar . . .

— Hát kérem a világ úgy is a férfinek fog
igazat adni, s ha ő válni akar, nem várom
be, hogy ő menjen a törvényes utra, hanem
én kérem a válást . . . van szerencsém is-
merni sok mindenféle stiklijét, igazán elhi-
heti nekem. —

— Tehát válópert akar nagysád férje
ellen indítani, mint a ki . . . —

— Igen, mint a ki oly alávaló ember, hogy
nem érdemes arra, hogy tovább is uramnak
nevezem!

. . . Ekkor már valósággal könnyezett,
a mi engem teljesen kihozott a szerepemből
miután nem tudok könnyező nőt nézni, kü-
lönösen ha az oly szép, mint ez az én kli-
ensem!

. . . És felvéve kissé nagyobb részletes-
séggel a fentebbi tényállást, marasztalni akar-
ván még, biztosítottam, hogy a bíróság te-
kintetbe fogja venni az általa mondottakat
és minden rendben lesz. Mire — miután
még felkértem, hogy pár nap múlva legyen
ismét szerencsém, hogy a princípálisommal

is értekezzünk az ügyben, kölcsönös üdvöz-
lések után eltávozott.

A hallottak és látottak hatása alatt még
akkor is az a csinos kis asszonyka volt a
fejemben, ki az urától, attól a „gazember”-
től (!) válni akar, mikor már a hivatalos
delutáni órák lejártak és én is eltávoztam,
bezárva az „üzletet”. —

. . . Másnap reggel szobalányunk azzal
fogadott, hogy egy uri asszony várakozik ram
már 2 óra hossza, sürgős beszélni valója
lenne velem.

A mint beléptem, az én válni készülő csi-
nos asszonykám volt benn.

— Nem válok, uram, nem válok! — volt
az első szava — a mamám megérkezett,
az uram is hazajött s miután elbeszéltem
neki a tényállást, kezét csókolt és megígért
egy új selyemruhát! . . . Most pedig Isten
önnel! Adieu!

. . . Nagyon néztem, még nagyobbat bá-
multam és miután nem tehettem okosabbat,
leheveredtem ügyvédemnek még garçon ko-
rából származó peluche diványára és —
el-elgondolkoztam egyen-máson! . . .

igaza van. Minden költözködés megkívánja a
maga áldozatát. Ha butorban esik kár, az még
hagyján, hiszen ez szokott áldozatul esni,
ehhez már hozzá vagyunk szokva; de ha em-
berélet esik áldozatul, ez már borzasztó sze-
rencsétlenség. — Szilveszter napján **Mesó-
Csáthról** a közelbe eső **Derzpusztára** költö-
zött az új gépész. Két szekeren volt az egész
ingó vagyunkája elhelyezve. Ezenfelül —
szokás szerint — a családtagok szétszórva
üldögéltek. Az egyik szekeren keresztbetett
ágybetéten az eladó leány és kisebb nővére ült.
A rázós, göröngyösuton addig csuszott, addig
ugrált alattok a ruganyos ágybetét, míg egy-
szer a rajta ülőkkel együtt lezuhant a lovak
közé, magával sodorván a kocsist is. Ennek be-
szakadt a feje, a szép eladó leánynak betört
a mellkasa, mert átment rajta a kerék; rögt-
tön szörnyet halt. A nővére egy könnyebb
sérüléssel megmenekült. — Ne ülünk a bu-
torokkal megrakott kocsira, mikor költöz-
ködünk!

— **Lefőzött anyós.** A törvényszéki épület
folyosóján egyik nap egy szemrevaló, gyö-
nyörű kis paraszt menyecske várakozott az
anyjával s elmélázva nézegetett ki a folyosó
ablakán, majd meg lopva, hogy az anyja ne
lássa, tekintgetett egy hátrább álló, hátával
a falnak támaszkodott, csinos pörge bajszu
barna legény-emberre, az urára, a kitől
válni akart. Azaz, hogy nem ő akart, de az
anyja akarta őket elválasztani. Rövid a tör-
ténetük. Alig egy hétig éltek együtt, mikor
a menyecske anyja hozzájuk ment s minden
előzmény nélkül leczkértetni kezdte a ve-
jét, tanítván őt, hogy viselje gondját az ő
szemefényének, mert így, meg úgy . . . A
vő egy darabig türelmesen hallgatott, majd
mikor beleunt, alaposan visszafektet az anyó-
sának. A vége az lett a dolognak, hogy az
anyós összepakolta a leányát s elvitte haza.
Megindították a válópert s most találkoztak
először, hogy a békéltető bíróság előtt meg-
jelenjenek. Az anyós olyan biztos volt a
dolgában, hogy *nem is nagyon vigyázott a
fiatal párra*, s nem is vette észre, hogy
azok ábrándos tekintete néha-néha össze-
akadt s az arcuk kipirult erre a tekintetre
s a szemük tűzben-lángban égett. Néha-néha
a fejük is mozdult *egy-egy kérdő tekintetre*.
Tán azt kérdezték ilyenkor: szeretsz-e s
erre intettek igent. Egyszerre csak nevük
kikiáltása verte fel őket az ábrándozásból.
Az öreg asszony intett a leányának, hogy
kövesse s maga indult elől a terem felé.
A fiatalok ép az előszoba ajtajában talál-
koztak. A férfi elkapta az asszonya kezét
s megszorítva azt, busan tekintett rá és
kérdéze: jössz? Megyek, sugta az. Az anyós
belépett a terembe, odament a zöld asz-
talhoz. Itt vagyunk! — mondá. A kérdő te-
kintetekre hátrapillantott s majdnem só-
bálványnyá vált. Sem a leánya, sem a veje
nem voltak ott. Kirohant a folyosóra, de
az kongott az ürességtől. *A fiatalok meg-
szöktek.* Az anyósok mintaképe hosszú orral
s magában motyogva távoztak.

— **Egy ur az ablakon.** Furcsa kis históriá-
ról beszélnek most városzerte, hol suttozva,
hol nevetve s bár eltelt már egy pár nap,
a mióta lejátszódott a tragikus végű szerelmi-
idill, még mindig a közbeszéd tárgyát képezi.
Egy deli természetű, ábrándos ifju, K. J. a ne-
vetséges sorsra jutott hőse ennek a törté-
netnek. Nagyon szerelmes volt és nagyon
ábrándos, — egy viruló, szép asszony, B.
Lajosné volt szerelmének tárgya, kinek la-
kásán — a férj távollétében — többször
töltött is nagy titokban boldog órákat. A
férj végre mégis ráunt a dologra s egy szép,
holdvilágos téli estén véget vetett a boldog
idillnek. A szerelmes ifju el-eljárt a szép

asszony ablaka alá s mint a boldogtalan troubadour, szívszakgató szomorúan hol füttyölve, hol dudolva az ábrándosnál-ábrándosabb melódiákat. Végre is megszánta a menyecske a szegény, szerelmes fiút, ki a csikorgó hidegben nyögőcsélt el a csillagos ég alatt szerelmi buját, kitérte az ablakot, a másik pillanatban a troubadour már az ablakon van s elcsattan az első csók! Nyomban utána az első ütés a Don Juan hátán s aztán szaporán a többi. A férjürem megleste a pástorórát, a menyecske pedig átlátta a helyzetet s ő is pofozni, szidni kezdte az ablakon rekedt szerelmeit. Végre sikerült a megcsipett Don Juánnak elérni az anyaföldet, ámde a férj sem volt rest, utána eredt a szaladó szerelmesnek — míg a nagy lármára, kiáltásra összecsendült korcsmai vendégek meg nem mentették az üldözött Don Juant. A férj pedig nyugodtan visszatérve síró-rívó feleségéhez s hogy-hogy nem — de szent a béke közöttük! A szerelmes ifju megfeküdt az ágyat tragikus végű kalandja után pár napig — de elégtételt nem igen keres a szenvedett „sérelemek“-ért, — mivel úgy érzi, hogy kapott már eleget.

— **Agglegények figyelmébe!** Örvendjete, morózus, világgyűlölő és elkéseregett alakjai az emberi társadalomnak, a kik, ha fölébredtek reggel avagy délben, magatok vagytok kénytelenek megfőzni a reggeli kávékat, behozni czipőiteket a hónapos szoba ajtaja elé és a sötét téli hajnalok alkalmával telelármázni és dörmögni ezt az ócska, kiállhatatlan világot, a miért nincs gyertya-asztalotokon; ellenben a gyufát sem találjátok . . . Örvendjete, mert a „nimet“ gondoskodott az életetek megédesítéséről. Egy német újságban olvassuk, hogy valami berlini mechanikus olyan ébresztő órát konstruált, a mely a kívánt időben fölesengeti a jámbor halandót, a ki rábizta magát, azonkívül meggyújt egy kis petróleumlámpát, fölforrálja a tejet, megcsinálja a kávékat, még cukrot is potyogtat bele; aztán hármat csönget, jeleül annak, hogy elvégezte kötelességét, kész a reggeli és ég a lámpa . . . Eddig „csak“ ennyit csinál a kis ravasz. De majd elérkezik az idő, a mikor ébresztői, lámpagyújtogatói és szakácsnői teendőik határain túllépve, a czipőiteket meg a ruháitokat is kipucolja az újságot fölolvassa és még az az előnye is meglesz, hogy nem cseni el a mellénysebekben felejtett aprópénzt . . .

— **A szobaur.** A járásbírósnál mulatságos jelenet játszódott le tegnap. G. I. azzal vádolta H. Dezső hivatalnokot, hogy az az ő feleségéről kevésbé hízogően nyilatkozott volna mások előtt. Járásbíró a szokásos kérdések után kéri a panaszt, hogy adja elő az esetet.

Panaszos: Hát kérem, úgy volt a dolog, hogy a t. vádlott ur nálunk volt szobaur másfél évig, mialatt pontosan fizette a tizenkét forintot havonként. Egyszer azonban felmondott és elment. Mások előtt pedig azt mondta, azért ment el, mert a feleségem — kaczerkodik.

Vádlott: Tagadom.

Panaszos: Ezennel gyávanak nyilvánítom, mert nem meri bevallani azt, a mit egyszer kimondott.

Vádlott: Maga még gyávabb.

Járásbíró: Figyelmeztetem a feleket, hogy a kölcsönös sértegetésektől tartózkodjanak.

Vádlott: Ő kezdte.

Panaszos: No, hát én vagyok a hibás? Ő kezdte kérem, mikor azt mondta, hogy a feleségem kaczer.

Vádlott: No, hát mondjuk, hogy az.

Panaszos: Tessék csak bíró ur vigyázni, már beismeri!

Vádlott: Be hát. De azt tagadom, hogy velem kaczerkodik volt.

Panaszos: Hát mondja akkor, kivel?

Vádlott: Megmondhatom.

Panaszos: Csak rajta!

Vádlott: Hát, hát a szomszédban lakó — hadnagygyal.

Panaszos: (homlokához kapva.) Igaza van. Oh, én ostoba! (a bíróhoz fordulva) Visszavonom a panaszt.

Panaszos és vádlott karofogva ellebegnek.

— **Feltalálta magát.** Az ezredes a századnál nagy vizitet tart; megtekint mindent és nagyon meg van elégedve a tapasztalt renddel és tisztasággal. Egyszer rámutat egy bakára és így szól:

— Kapcsold ki fiam a bornyudat, hadd lássam, rendesen van-e bepakkolva.

Az ezredes meglát két kefé; az egyiket kezébe veszi és kéri a bakától:

— Milyen kefe ez?

— Ez a ruhakefe.

— Hát a másik?

— Az a subiczkos kefe; ezzel a baka a bornyujában motoszkálni kezd, azután előhúzza onnét egy harmadik kefé és fölbátorodva kéri az ezredestől:

— Hát tudja-e ezredes ur, mire való ez a kefe?

Ezen kérdésre általános rémület következett; az őrnagy és kapitány majd fölfalták dühös pillantásaikkal a vakmerő katonát; de az ezredes mosolyogva szól hozzájuk:

— Tetszik nekem ez a fiu; majd a bakához fordul:

— Hát mire való ez a kefe?

— Ezredes urnak alásan jelentem, ez a tartalék kefe.

Szavait általános hahota követte, az ezredes pedig így szól hozzá:

— Derék katona vagy, ha te még a tartalékra is gondolsz.

A délutáni ezredparancs meghozta a bakának a freiteri csillagot.

x **Legtisztább friss csukamájolaj,** egy eredeti üveg fehér 60 kr., sárga 50 kr. Kitűnő fenyőillat, kisebb üveg 50 kr., nagyobb 80 kr. Legfinomabb francia, angol és német illatszerek, szobailatok nagy választékban *Szabó Béla* drogériájában Miskolczon.

x **Kiváló finom apró tea-sütemény** egy kilogramm 2 frt, egy finom *puha mogyorótorta* 50 kr., egy kilogramm francia praliné (töltött csokoládé-bonbon) 2 frt a *Megay Róbert cukrászdájában* Miskolczon.

Katonák meleg vacsorája.

— Öröm a kaszárnyákban. —

Mindmai napig az a rendi-módja katonáknál, hogy estére fordulván az idő, infanteriszt Kovács csak ép úgy, mint gefreiter Domián leszeli a polczról a maradék prófuntot, kanyarit belőle nagyot, s rájja, rájja busan, bánatosan, míg a foga bele nem fájul, míg a szeme könybe nem lábad. Bizony, hát csak imígyen cselekszik a batortalanabbja katonáknál, már mint a kinek se kedve, se ideje, se mersze nincs — szerelem után nézni. De nem egy van olyan, a ki hamarosan kiművelődik s a kaszárnya kinőtázott falain kívül gondoskodik a minden estére való vacsorája irányában; bárha valósággal érthetetlen az a különös animozitás, a mely derék hadseregünkkel szemben a cselédtartó publikum körében uralkodik.

Ha fölfogadják a szemérmes leányzót, bizony az az első kérdés:

— Van-e szeretőd?

— Nincs.

— Hát ismerősöd?

— Az sincs.

— Hát unokatestvéred?

— Az van, kérem.

— Melyik ezrednél?

— Itt a huszároknál, kérem alásan: . . .

— Akkor elmehetsz.

Szóval szörnyen nehéz a katonamember sorsa. A legbiztosabb existenciája még annak van a kaszárnyában, a kiről valami jó anyámasszony gondoskodik egy kis pénzecskevel egyik hetivásártól a másikig. De hát manapság már olyan messze elvisszik a katonát a szülőfalujától, hogy nem győz utána gyalogolni az anyja s a buslakodók tulnyomó többségben vannak a vacsorások fölött. Ha egyszer összeverekednének, minden vacsorásra jutna tiz más, a ki üsse.

A mi katonáink egyáltalán nem terhelik meg a gyomrukat azzal a koszttal, a mivel testi épségükről a két állam közösen gondoskodik.

Becsületükre válik, hogy kibírják a nagy fáradságokat, a mikkel a fegyverviselés dícsőségét meg kell fizetni. — A rabok például sokkal jobban élnek, mint a vitéz urak. Talán két-három krajczárral többet költ az állam minden tolvaj ellátására naponként, mint a mennyibe a haza védelmére rendelt katona élelmezése kerül. Ez pedig hát fattyuhajlás a humanizmus fáján. Annyira az, hogy mindenki belátta ezt, csak épen azok nem, a kik a katonák sorsát intézik és hiába beszélt az országgyűlés és a delegáció és hiába irtak sok cikket össze az újságok, mindig csak frissebbnél-frissebb puskát kaptak a katonák, de vacsorát nem.

Ezután már nem lesz ilyen szomorú világ a kaszárnyákban.

Már mi is megirtuk, hogy a hadügyminiszterium megszánakozott a katonákon s az ujesztendőitől vacsorát rendelt nekik. Valami kis meleg ételt, főzeléket vagy tészát, vagy valami levest, szóval valami ennielót, hogy ne feküdjék le a vitéz ennek az országnak, vagy ezeknek az országoknak a szolgálatában éhgyomorral.

Ez az önértetes szempont csak másodrendű; fődolog az, a mit a katona gyomra korgott mind ezideig. Az a szegény gyomor nagyon sok rossz napokat látott, míg végre a csupa czibilnépek sikerült kiverkedni számára a vacsorát.

A czibilnépek tudniillik a törvényhozában is, meg a delegációban is azt lármázták folyton, hogy ha tetszik nekünk katonát tartani a magunk biztonságra, hát adjunk neki enni is. Punktum.

Nemcsak kellemetlen színezetű zupákat reggel meg délben, hanem valami ennielót estére is, a mikor hosszú éjszaka következik a legény fütetlen, hideg szobájában. Ha a gyomor is fütetlen, szomorú formában áll ki verekedést tanulni másnap a katona.

Eszébe se jusson senki katonának, hogy megköszönje nekünk czibileknek a vacsorát. Csak a magunk önzése diktálta azt, hogy nekik megadassék estére valami olyas ételforma, a mi nekünk megadatott. Hogy a pokolba legyen katonánk igazán védelmezője mindenféle külső és belső erőszakkal

szemben a mi drága mivoltunknak, ha éhesen fekszik le aludni.

Csupa önzésből veszekedtük ki a vacsorát, meg hogyha mégis akadna valami unoka testvére künn a leánynak, hogy jó lélekkel kikvartélyozhassuk az ajtó elé a vitézlő urat. Vagy megtűrjük békén, hogy jobb kosztot egyék, mint a milyen az esti menázi? . . .

A dolog tudnillik úgy áll, hogy a hadügy-miniszter minden legény vacsorájára egy, irván: egy krajczárt ad. Ebből bizony nem igen lehet se jót, se sokat enni, de mégis jobb lesz az új vacsora, mint a régi, a semmi — s bizony az, hogy január elsejétől kezdve nem fekszenek le üres gyomorral a katonagyerekek.

Színház, irodalom, művészet.

* Színház. Szombaton az „Ezredtrombitás” című pompás vígjáték került előadásra a Tiszai-párral, melyből önként következik, hogy az előadás felette élvezetes volt. Tiszainé az ő szokott kedvességével és Tiszai jóízű, keresetlen humorával nagyon sok derűtséget okoztak. A többi szereplők, mint Staud Margit — leszámítva az énekszámokat, — Kozma Pista — beleértve az énekszámokat is — továbbá Mátrayné, Sarlay stb. mind a legjobbat nyújtották s a közönség nem is fukarkodott elismerésének többször sűrű tapsokban kifejezést adni. — Vasárnap Sidney bájos zenéjű operettje, a „Gésák” adatott telt ház előtt — különben a darab, mint az idény „schlager”-ja, ezt a telt házat még megfogja csinálni egy párszor. — Hétfőn Mátyás-diák vagy a czinkotai nagy iteze” ment félárban, nép-előadásul. Bajos volna róla kritikát mondani. Staud Margit nem volt a hangjánál, valamint Szepesi sem, a ki különben Szathmáry helyett ugrott bele a kántorszerepbe; Mátray megfeledezett arról, hogy nem a „Gésák”-ban játszik. Palágyi deli Mátyás király volt.

* Színházi műsor. Szerda, január 18. „Nagy Galeotto”, szimü. (Palágyi Lajos jutalomjátékául). — Csütörtök, jan. 19. „Varázsgyűrű”, operett. — Péntek, jan. 20. „Hipnotizált anyós”, bohózat. — Szombat, jan. 21. „B. A. L. E. K.” (először.) — Vasárnap, jan. 22. Ugyanaz (másodsor).

* Palágyi Lajosnak, szintársulatunk drámai színészének ma este lesz a jutalomjátéka, mely alkalomból színe kerül: „Nagy Galeotto”, Echegaray hatásos szimüve, melyben a jutalmazandó Don Julián szerepét játssza. Reméljük, hogy a közönség, méltányolva a jutalmazandó nemes buzgalmát és igyekezetét, ezen jutalomelőadás is tömegesen fog megjelenni.

CSARNOK.

Dalolj . . .

Ha elvégezted odakünn munkádat
Szép kedvesem, szentségem, mindenem!
Dalolj nekem, kis aranyos pacsirtám,
Hadd derüljön fel borús életem.

Mert lásd, az élet zajgó tengerében,
A csolnakunk sok gátba ütközött,
S rossz emberek irigykedő beszéde
Borut támaszt folyton szívem fölött.

Miért? Talán mert néked tettem én
Örökhüség, édes-mindenem?

Beszéljenek, csak hadd beszéljenek,
Mindaz mulandó bút okoz nekem . . .

Ugy is hiába irigyelnek tőlem,

Mert úgy-e, te csak engemet szeretsz?
S ha ajkaink egy csókban összeforrnak,
Együtt velem mindent . . . mindent
[feledsz.

B. Lajos.

Hölgyválasztás.

Reform a bálteremben.

Felhívás Miskolcz hölgyeihez.

Következő levelet vettük és felhívjuk rá városunk hölgyeinek figyelmét:

Most, midőn mindenütt választási visszaélésekről szóló panaszoktól visszhangzik a levegő, nem érdektelen egy sajtósági választási visszaélésről tudomást venni, mely ugyan a parlamenti vagy községi választásokat nem érinti, de azért mégis nagyon sok elkeseredésnek és visszaélésnek az okozója.

A panaszt egy prágai hölgy említi, ki nemes haraggal szemére lobbantja az erősebb nemnek, hogy míg sok küzdelem után a művészet, tudomány, irodalom, kereskedelem és ipar terén a hölgyeknek végre utat engedtek a haladásra, addig a báli teremben még most is a férfiak uralkodnak korlátlan hatalommal. Pedig tulajdonképpen a sima parkett a legméltóbb terület a hölgyek érvényesülésére és mégis minő szorongó érzéssel lépi át a legtöbb hölgy a báli terem küszöbét?

Ha egy báli teremben széjjelnézünk, — panaszodik az említett hölgy — csak kevés hölgyet találunk, a ki szépsége, gazdagsága vagy magas társadalmi állása révén nagy sereg táncos fölött rendelkezhetnék, kik vetekedve igyekeznek őt egy rövid körtánczra megnyerni. A hölgyek nagyobb része arra van kárhóztatva, hogy falvirágok gyanánt epedve várják a pillanatot, a mig valamely fiatal ur arra a kegyre méltatja, hogy őt fölkerje. A szülők nagy pénzoldozatot hoznak a végre, hogy leányuk méltó tolettben jelenjék meg a fényes teremben, a leányka hetekig szivrepesve várja a ragyogó estét és midőn bekövetkezett — mennyi csalódás, mennyi keserűség vár rája! És e lealázkodás nemcsak akkor fáj, a midőn a mellőztetés világos jelenségeit tapasztalja, hanem még fokozottabb mérvben akkor, a midőn észre veszi, hogy a jószívű rendező urak mennyire fáradoznak, nekik erőneke-rejével tánczosokat hódítani!

Ezért követeljük teljes erélylyel igaz jogunkat: a *hölgyválasztás jogát!* A divatos nőválasz korántsem elégíthet ki bennünket, hisz az uraknak módjukban áll ezt a kis előjogunkat is kényük-kedvük szerint kijátszani. A nőválasztás kérdését leginkább a női tanulók lennének hivatva győzelemre segíteni. Lépjének a sikra és rendezzenek olyan bálakat, melyeken a tánczrakérés joga a hölgyeket illetné meg. Csakhamar fölötte üdvös változás állna be a báli teremben.

Első üdvös következményeként eltűnnének a terem közepéről az urak ismert szigetcsoportjai, mert azok az urak, a kik csak flirtelni és birálgatni járnak a bálba, a tánczrakérés idejekor félrevonulnának a buffetbe vagy a kártyateremben és a hölgyeknek szabad volna a választás a tánczolni szerető urak között. A prágai hölgy indítványa épen időszerű, de ugy gondoljuk, hogy még a hölgyek körében is nagyon eltérő fogadtatásra talál, miután a legtöbb hölgy, a tagadhatatlan kellemetlenségek dacára is, inkább akar *választatni*, mint *választani*.

Midőn e cikket újlag Miskolcz szép leányainak figyelmébe ajánljuk: kérjük,

mondják el róla a mi hasábjainkon vélekedésüket!

Válaszaikat — ha egy csomó összegyülekeznek — nagy örömmel fogja közzétenni:

A „Szabadság” szerkesztősége.

Szerkesztői üzenetek.

— A szerkesztőség névtelen levelekre nem válaszol és kéziratokat vissza nem ad. —

K. M. Levele nagyon röviden és nem elég tárgyilagosan foglalkozik a dologgal. Ezt az esetet bővebben és sokkal tárgyilagosabban lehetne megírni. Sziveskedjék ma vagy holnap délután befáradni hozzánk s kellő informálás után majd magunk fogjuk megírni az egészet, ha megtudjuk a részleteket és előzményeket is, de így, ebben a formában, sajnálatunkra, nem tehetjük közzé jelen számunkban.

Jó kívánság. Nem közölhető. Levélben részletesen válaszolunk.

K-y. T-r. Munkálkodását szívesen vesszük. A küldötteknek sorát ejtjük.

T. B. Miskolcz. A cikk mai számunkra már későn érkezett.

Hirdetmény.

Az 1880. évi 27. t.-cz. 13 §. 3 pontja értelmében mindazon védkötelesek, kik már az 1899. ujonczállítás évében a felhívott korosztályok valamelyikébe nem tartoznak, de ezen törvény rendelkezése alá esnek, kötelesek mindaddig, mig hadmentesdij-kötelezettségük tart, minden év február havában állandó tartózkodásuk helyén jelentkezni.

A törvény ezen intézkedésének meg nem tartása ez ideig is sok kellemetlenségre szolgáltatott okot, a mennyiben a munkaadók segédek távozását be nem jelentvén — az akként terhükre kirótt adó a munkaadókon vétetett meg.

De másrésről az évközben beállott esetleges változások sem hoztván a hivatal tudomására, a díj-kötelesek terhére magasabb adó rovatott ki.

A midőn tehát a díj-kötelezettek a hivatott törvény megtartására figyelmeztetnek, egyidejűleg a törvény 11. §-a értelmében felhivatnak a t. munkaadó, kereskedő és iparos urak is, hogy alkalmazottjaikat a folyó évi február hóban beszedendő vallomási iv kitöltésére hivatalunkhoz annál inkább is utasítsák, nehogy az idézett t.-cz. 20. §-a értelmében a bejelentést elmulasztó védkötelezett a kirovandó díj háromszoros, esetleg hatszoros összegének megfelelő pénzbírsággal büntetessék meg.

Miskolcz, 1899. év január 12-én.

Miskolcz város adópenztári hivatala.

Felhívás.

A nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszter urnak 3568/P. M. sz. alatt kelt rendeletével az állami egyenes adók behajtása 1899. év január hó 1-től további rendeletig felfüggesztett ugyan, de ezen felfüggesztő rendelet hatálya a községi pótdóra ki nem terjed.

Mint hogy pedig Miskolcz város házi pénztára a költségvetés keretén belől szükségelt kiadásait csak az esetben képes teljesíteni, ha az annak fedezetéül szolgáló községi pótdó az adózó felek által befizettetik, s mint hogy Miskolcz város adózái terhen a mult 1898. év végével igen tetemes összegű pótdó maradt hátralékban, felhivatnak mindazok, kik az 1898. év végéig fennállott községi pótdótartozásaikat ez ideig befizetni elmulasztották, miszerint azt 8 nap alatt annyival inkább fizessék be, mivel nem fizetés esetén ellenök a legszigorubb végrehajtási eljárás fog alkalmazásba vétetni.

Miskolcz, 1899. év január hó 14-én.

Miskolcz város adópenztári hivatala.

Százezer darab

50 centiméter hosszú, fajtiszta, hibátlan **Riparia Portális** és vegyes I-ső és II-od osztályu **sima vessző**

azonnali vagy tavaszi szállításra eladó.

Egy 6 szoba, előszoba, konyha, cselédszoba, fűskamra- és pincze-helyiségből álló utcai lakás

február vagy május hó 1-től kiadó.

A szőlővesszőre és kiadó lakásra felvilágosítással szolgál:

Pollák Mór, Miskolcson.

Hirdetmény.

Pollatschek és Wiesenberger miskolczi bejegyzett kereskedő-czég csődtöme géhez tartozó s a csődleltárban 1—241. tételszám alatt fölvetett és 4461 frt 81 kr-ra becsült borok- s pinczekészlet- és felszerelésekből álló ingóságok a csődválasztmány határozata folytán

zárt írásbeli ajánlat útján

készpénzfizetés mellett el fognak adni.

446 frt 10 kr. bánatpénzzel ellátott ajánlatok 1899. évi január hó 21-ik napjáig Kiss Lajos ügyvéd, miskolczi lakos, csődtömeggondnokhoz adhatók be.

Később érkezett, vagy bánatpénz nélküli ajánlatok nem vétetnek figyelembe.

A csődválasztmány csak a csődtömeg igényeinek megfelelő ajánlatot fogad el s a legmagasabb ígéretet tevő ajánlatához kötve nincsen s az írásbeli ajánlati verseny eredménytelensége esetében tetszése szerinti új ajánlati versenyt, vagy nyomban tartandó szóbeli versenytárgyalást rendelhet el s kijelenti, hogy az eladás tárgyát képező árúknak és ingóknak sem minősége, sem mennyisége iránt a legtöbbet ígérő, illetve a vevővel szemben semmiféle szavatosságot nem vállal.

A részletes és az ajánlattevőt kötelező további feltételek alulírt csődtömeggondnál tekinthetők meg.

Miskolcz, 1898. évi december hó 31-én.

Tisztelettel!

Kiss Lajos

ügyvéd, miskolczi lakos, mint vb. Pollatschek és Wiesenberger-czég csődtömeggondnoka.

CZERNY-fele

OSAN

Legjobb a száznak és fogaknak. Antiszeptikus, konzerváló, tisztító, egészséges, kellemes és jóval túlmúlja az eddig ismert legjobb fogszerekét.

OSAN-szájvíz üvegekben ára 88 kr. OSAN-fogpor dobozokban ára 44 kr.

CZERNY-fele Keleti

RÓZSATEJ

(Orientalische Rosenmilch)

A legjobb és legegészségesebb szájmosószer. 1 üveglit, hozzávaló Balszamin-szappan 30 kr.

CZERNY-FELE

Hammingene

a legjobb **HAJFESTOSZER** sötétszékere, barnára, és feketére. Ára 2 frt 50 kr.

Törvényesen védve, keltszerűen megvizsgálva, teljesen ártalmatlan.

ANTON J. CZERNY, Bécs, XVIII., Carl Ludwig Strasse 6.

Budapesti főraktár: **TÖRÖK JÓZSEF** gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger-féle **Nádor**-gyógytárban Váci-körút 17. továbbá minden gyógyszerárban, drogueráriákban és parfümeriákban. Szétküldés utánvétel mellett. Megrendések oly helyről, hol még raktár nincs, tenni cégek egyikehez, vagy pedig közvetlenül a szállítóhoz, a Czerny-céghez intézendők. Prospektus ingyen.

KITÜNTETVE: London, Páris, Bécs, Brüsszel, Konstantinápolyban, stb.

Teljesen ártalmatlan.

Antiszeptikus és hygienikus

HÖLGY-ÓVSZER.

Teljes biztos hatással, használatban kiméletes és nem kellene többé semminemű gyöngédte-len és ártalmas gummi- vagy spongya czikkék.

1 doboz (12 drb) 1 frt 50 kr., pontos használati utasítással 1 frt 75 kr. előleges beküldése után bérmentve.

Kapható a feltalálónál **LÁSZLÓ JÓZSEF** gyógyszerésznél **Maros Ujvár.** (Erdély.)

Budapesti főraktár:
Török József gyógyszerész,
Király-utca.

Kerpel, Fehér gyógyszerár
Lipót-körút 25. sz.

Bárhová discret szétküldés.
(Telefon 3617.)

Miskolczi raktár:
Baruh Gyula, oroszlan gyógyszerárban.

Czélszerű és kiméletes.

Hirdetmény.

A miskolczi közlegeltetési csoport részéről folyó hó 22-én d. e. 10 órakor, a városháza nagy tanácstermében tartandó

KÖZGYŰLÉSRE

az érdekelt birtokosságot meghívja az elnökség.

Csorba József,
elnök.

Tárgy:

Az 1899. évi számadás.
Az 1899. évi költségvetés tárgyalása és megállapítása.
A gazda-tanács választása.

Amerikai zsebórák.

Jótállással, hogy a nickel színét nem változtatja szerkezete pontosabb és jobb, mint a legdrágábbaké,
Ára darabonként 3 frt.

Jótállás mellett, míg a készlet tart. — Hozzá ezüstös óralánc 60 krajczár.

Önberetváló készülék.

Fox valódi solingeni gyártmány, sok kiállításon kitüntetve, gyakorlás nem kell. Megvágás kizárva. Tiszta és kényelmes munka. Bőrbetegségtől megment. Tartós és pénzmegtakarító.

Darabja 3 forint.

A penge *** csillagos aczélból és a többi része alpacából vannak.

Egy külön penge hozzá 1 forint.

Megrendelhető:

POLLÁK SÁNDOR főbizománysnál BUDAPEST V. ker., Kálmán-utca 17.
Gyűjtőknek 5 drb után egy ingyen küldetik

CASCARADIN
RADITZ,
legjobb szer **SZÉKREKEDÉS, GYOMOR- és MÁJBAJ, ÉTVÁGYTALANSÁG, SÁRGASÁG, ARANYÉR, ELHIZÁS, VÉRTÖDULÁS és FEJFÁJÁS** ellen kitűnő **VÉRTISZTÍTÓ.**
Orvosi tekintélyek által kipróbálva és ajánlva.
1/2 doboz 60 kr., egész doboz 1 frt 10.
Az összeg előzetes beküldése esetén bérmentve.

MIRVUS-CRÈME
trv. védve
zsírtalan és ártalmatlan finomító és szepítő **KÉZ- és ARCZ-CRÈME.**
Mappal is használható!
Eltávolít minden BŐRHIBÁT, ugym. **SZEPLŐT, MAJFOLTOT, BŐRATKÁT, BŐRHÁMLÁST, PATTANÁST** stb. — 1 tégely ára 1 frt. — hozzá **PULCHERRADINPOUDRE** 1 doboz 50 kr., (fehér, rózsás vagy orme.)
PULCHERRADIN-SZAPPAN bőrfinomító, romok illatu, nagyon tartós. 1 drb 40 kr., 3 drb 1 frt 10 kr.

MIRVUS-FEHÉRÍTŐ
vörös kőszek, barna kezes, vörössödött arcz, orr ellen az egyetlen gyógyszer. 1 üveg 2 frt.
Egy szárazulán ellenemő levél!
Készít és szelkeidi:
RADITZ ROBERT gyógyszer- BUDAPEST, VIII. József-körút 64a.

Raktáron:

az ország nagyobb gyógyszerárjaiban.

Zsolczai-kapu kövezeti vám mellett

2344 □-61

szántóföldterület

szabad kézből eladó.

Értekezhetni **Csorba József** úrnál, Jókai-utca 16. sz.

Mindnyájunkaf érhet baleset.

Belépési felhívás.

A magyar kir. államvasutak Igazgatóságának engedélyével alapított és általa ajánlott

VASUTI FOLYÓIRAT

 balesetbiztosítási csoportjába

f. évi január hó 1-től baleset ellen való biztosításra magán egyéneket is elfogad, tekintet nélkül azok foglalkozására.
A belépés által senki kötelezettséget nem vállal. Mindenki addig marad tagja, a míg akar. Minden előfizető belépő tag az „Adriai Biztosító Társaság” által képviselt (intéző Baró Podmaniczky Frigyes)

Nemzetközi baleset ellen biztosító társaságnál

következő összegre van biztosítva:

2000 korona balesetből származó halálesetre,
2000 korona balesetből származó teljes munkaképtelenség esetére;

részleges munkaképtelenség esetére a következő fokozat szerint:

a jobb kar vagy a jobb kéz teljes elvesztéseért	a kárpótlási összeg	1200 korona
a bal „ „ bal	„ „ „	1000 „
egy lábfej vagy láb	„ „ „	1000 „
egy szem látóerejének	„ „ „	500 „
a jobb kéz hüvelykujja	„ „ „	360 „
a bal kéz hüvelykujja	„ „ „	320 „
a jobb kéz mutatóujja	„ „ „	280 „
a bal kéz mutatóujja	„ „ „	240 „
a jobb kéz kisujja	„ „ „	240 „
a bal kéz kisujja	„ „ „	200 „
a jobb kéz középujja	„ „ „	160 „
a bal kéz középujja	„ „ „	120 „
a jobb kéz gyűrűsujja	„ „ „	160 „
a bal kéz gyűrűsujja	„ „ „	120 „
a nagy lábujj teljes elvesztéseért	„ „ „	100 „
minden más lábujj teljes elvesztéseért	„ „ „	60 „

A tagoknak vagy szerveknek teljes és gyógyíthatlan megmerevedése és az ennek folytán előállott teljes hasznavehetetlensége azoknak teljes elvesztésével egyenlőnek tekintik. Azoknak csak részleges elvesztése, illetőleg részleges hasznavehetetlensége esetén a munkaképtelenség megfelelőleg kisebb fokozatok tekintetik.

Minden más, itt tüzetesen meg nem említett állandó részleges munkaképtelenség esetében a kártérítés nagysága azon fokozat szerint állapíttatik meg, a melyben a biztosított keresetképesége foglalkozására, állására, képzettségére, ismereteire és képességeire való tekintettel a baleset folytán állandóan csökken.

A biztosítás érvénye korlátlan. Kiterjed minden foglalkozásra, tehát tagja lehet mindenki, ki a 18. évet elérte és a 60-ik évet túl nem haladta.

A biztosítás érvénye korlátlan, ha egyáltalán a baleset Európában történik, beleértve a rendszeres járatú személyszállító gőzhajókon való tengeri utazásokat európai kikötők között, vagy ezek a Földközi vagy Fekete tengeren fekvő afrikai vagy ázsiai kikötők közt.

A biztosítás érvénye korlátlan akár foglalkozásban, akár szórakozásban, utazásban stb. éri az embert baleset.

Az évi díj egész évre 7 frt. mely fél, vagy negyedévi részletekben is fizethető.

Bővebb felvilágosítással készséggel szolgál:

a „Vasuti Folyóirat” kiadóhivatala

Viskolez, Széchenyi-utca 32. szám (Debreczeni-féle ház).